

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **G. K.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3. 2011, č.j. OAM-1372/VL-20-P12-R2-2006, ve věci mezinárodní ochrany,
t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou žalobou napadl shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

V žalobě a jejím doplnění namítal, že v předcházejícím řízení o udělení azylu v České republice (dále jen ČR) byl zkrácen na svých právech. Poukázal na skutečnost, že správní orgán v nesouladu s výrokem I. rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 56 Az 143/2008-74 ze dne 27.5. 2009 opětovně rozhodoval o neudělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12 zákona o azylu, což má dle jeho názoru za následek zmatečnost celého správního řízení. Z důvodu procesní opatrnosti proto napadá celý výrok předmětného správního rozhodnutí. Domnívá se, že žalovaný nepostupoval v souladu s pokyny Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu, podle nichž je nezbytné zásadním způsobem doplnit a znovu opakovat dokazování, zejména o důkazy předkládané žalobcem a poté přezkoumatelným způsobem tyto důkazy zhodnotit a odůvodnit rozhodnutí. Je přesvědčen o tom, že naplňuje podmínky minimálně pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Výrok o neudělení doplňkové ochrany považuje za nepřezkoumatelný, postrádá jakékoliv hodnotící úvahy ohledně provedených důkazů a jejich porovnání s důkazy shromážděnými správním orgánem. Žalovaný v rozporu s návodem Nejvyššího správního soudu ignoruje veškeré žalobcem uváděné skutečnosti, pomíjí negativní skutečnosti týkající se událostí z roku 1999, kdy došlo k atentátu na K. Demirčjana a dopadů těchto událostí na stranu HŽK. Podle žalobce nelze rovněž přehlédnout, že od posledního projednání věci došlo k další podstatné události, kdy arménským prezidentem byl zvolen Serj Sarkisjan, s jehož působením a vlivem žalobce spojoval své obtíže v zemi původu. Tato osoba, původně zastávající funkci ministra obrany, je nyní v daleko mocensky exponovanější pozici, což obavy žalobce dále prohlubuje. Správní orgán rovněž opomenul reagovat na další výtku Nejvyššího správního soudu a opětovně žalobce nevyzval k objasnění okolností vycestování jeho syna (A. G.) do země původu, neseznámil ho s obsahem výpovědi jeho syna, a tím zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na svém názoru vysloveném v napadeném rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní tvrzení a výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí. K žalobní námitce ohledně opětovného posuzování ustanovení § 12 zákona o azylu žalovaný zdůraznil, že ve svém rozhodnutí odkázal na předchozí rozhodnutí ve věci neudělení azylu dle § 12 cit. zákona, potvrzené rozsudkem Krajského soudu v Brně. Správní orgán se pečlivě věnoval novým sdělením, která uvedl žalobce v doplňujícím pohovoru a vyvrátil jejich relevantnost ve vztahu k taxativně vymezeným důvodům udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný připustil, že posuzování věci žalobce podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu bylo v daném případě nadbytečné, neboť soudem byla zrušena pouze část výroku o neudělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a cit. zákona. Žalovaný je však přesvědčen, že jeho postup v dané věci nezpůsobuje zmatečnost rozhodnutí, neboť se jednalo o postup ve prospěch žalobce, kdy správní orgán přezkoumal případ žalobce v úplnosti a shledal jeho nedůvodnost z pohledu obou forem mezinárodní ochrany. Pokud jde o neudělení doplňkové ochrany dle § 14a cit. zákona, žalovaný je přesvědčen, že plně dostal požadavkům obsaženým ve zrušujícím rozsudku soudu, jimiž byl vázán. Zajistil překlady žalobcem předložených písemností, vypořádal se s jejich obsahem

a řádně odůvodnil, proč nezakládají důvod pro změnu jeho závěru o neexistenci skutečného nebezpečí vážné újmy v případě návratu žalobce do země původu. Žalovaný si obstaral aktuální a věrohodné informace o politické straně, k níž žalobce náležel a popsal z jakého důvodu považuje možný postih žalobce v případě jeho návratu do vlasti za nepravděpodobný. Za důležitou okolnost, která potvrzuje správnost závěrů žalovaného a vyvrací obavy žalobce z návratu do Arménie, označil skutečnost pobytu syna žalobce na území Arménie po dobu jednoho měsíce, kdy do vlasti přicestoval legálně, s cílem zasnoubit se s přítelkyní. Přestože žalobce tvrdil, že arménská tajná služba plánovala falešně obvinít jeho syny ze závažného trestného činu, jeho syn A. pobýval v Arménii, aniž by se ho státní orgány pokusily kontaktovat či mu zabraňovaly ve vstupu do Arménie či v odjezdu z tohoto státu. S odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro její nedůvodnost.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, žalobu projednal při jednání za přítomnosti tlumočnicka jazyka arménského.

Ze správního spisu soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobce podal dne 7.12. 2006 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 28.12. 2006 s ním byl proveden pohovor k důvodům jeho žádosti. Dne 12.6. 2007 vydal žalovaný rozhodnutí č.j. OAM-1372/VL-20-2006, kterým žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona o azylu. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 19.12. 2007 č.j. 56 Az 119/2007-12 žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13.8. 2008, č.j. 1 Azs 59/2008-53 zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v Brně, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, vydal dne 27.5. 2009 rozsudek č.j. 56 Az 143/2008-74, kterým potvrdil rozhodnutí žalovaného ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany ve formě azylu a zrušil toto rozhodnutí ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany a v tomto rozsahu vrátil věc správnímu orgánu k dalšímu řízení. Důvodem zrušení této části rozhodnutí žalovaného byl způsob, jakým žalovaný přistupoval k listinným důkazům, které předložil žalobce, to jest, že je nepřeložil do českého jazyka a neodůvodnil proč navržené důkazy neprovedl.

Žalovaný posléze pokračoval ve správním řízení a dne 25.10. 2010 provedl se žalobcem doplňující pohovor.

V žádosti o mezinárodní ochranu a při prvním pohovoru (28.12. 2006) žalobce vylíčil svůj azylový příběh následovně: Arménii opustil v březnu 2004, protože byl opakovaně napaden. Do ČR přicestoval spolu se svými dvěma syny a všichni pracovali u jisté firmy, která jim zajišťovala i prodloužení platnosti jejich pracovních víz. V březnu roku 2006 firma zkrachovala, majitel jim nestihl prodloužit víza a ztratil jejich pasy. Žalobce včas neohlásil ztrátu svého pasu a dále tak pobýval na území ČR nelegálně. Za to mu bylo uloženo správní vyhoštění, dne 7.12. 2006 požádal o

udělení mezinárodní ochrany. (Mladší syn ztrátu dokladu včas ohlásil policii ČR a s náhradním dokladem se v únoru 2006 vrátil do vlasti, aby požádal o vystavení nového cestovního dokladu. Nyní pobývá na území Ruské federace. Starší syn A. je rovněž žadatelem o udělení mezinárodní ochrany v ČR).

Ke svým potížím žalobce uvedl, že byl členem a jedním ze spoluzakladatelů Arménské národní strany (HŽK), kterou založil Karen Demirčjan po prezidentských volbách v roce 1998, kdy se ucházel o post prezidenta. (V roce 1999 byl tento politik spolu s dalšími 7 politiky zastřelen na půdě parlamentu). Při prezidentských volbách v roce 1998 byl žalobce členem volební komise příslušného volebního okrsku, kde K. Demirčjan získal nejvíce hlasů. Na žalobce však byl činěn nátlak, aby výsledky voleb, asi 300 volebních lístků pozměnil a zfalšoval ve prospěch Roberta Kočarjana, kandidáta za strany Republikánů (HKK). Žalobce to odmítl. Z tohoto důvodu byl opakovaně fyzicky napaden členy volebního štábu R. Kočarjana. Ve volebním okrsku, kde působil jako předseda volebního štábu i při jiných volbách (prezidentských, parlamentních či regionálních) vždy zvítězil kandidát strany HŽK. Na žalobce byl pokaždé vyvíjen nátlak ze strany příznivců R. Kočarjana, aby zfalšoval výsledky ve prospěch R. Kočarjana. Dále žalobce popsal incident k němuž došlo při parlamentních volbách v roce 2003. Videokamerou tehdy natočil poslance - šéfa jerevanské banky, jak uplácel voliče, aby volili ve prospěch R. Kočarjana. Lidé z okruhu tohoto poslance ho zbili a rozbili mu videokameru. Po těchto parlamentních volbách v roce 2003 žalobce zorganizoval tiskovou konferenci, na níž popisoval porušení volebního zákona, zejména zfalšování volebních lístků (v protokolu popsal konkrétní způsob zfalšování předmětných volebních lístků). Celou záležitostí se zabýval i soud, avšak bez vlivu na výsledek voleb, neboť zfalšování volebních lístků se neprokázalo. K soudu se žalobce nedostavil, nebyl pozván a sám se nepřihlásil, protože to „nemělo cenu“. Uvedl, že svými aktivitami byl nepohodlný pro stoupence prezidenta R. Kočarjana. Po uvedené tiskové konferenci žalobce navštěvovali lidé z okolí prezidenta R. Kočarjana a přesvědčovali ho, aby svá prohlášení odvolal. To žalobce odmítl, a proto bylo jemu a jeho synům vyhrožováno. Po volbách se dozvěděl o tom, že jeho synové budou falešně obviněni z únosu syna člena ochranky ministra obrany. V říjnu roku 2003 navštívil stranický sekretariát strany prezidenta R. Kočarjana (HKK) a žádal, aby jeho syny nechali na pokoji. Přítomné osoby ho zbily. Napadení své osoby nijak neřešil. V průběhu pohovoru dále popsal své postavení ve straně HŽK, byl běžným řadovým členem. V době voleb býval za HŽK pověřován dozorem nad průběhem voleb, jako pozorovatel působil asi čtyřikrát. V zemi původu se obával o své bezpečí a o bezpečí svých dětí. Pokud by v zemi původu setrval, došlo by k jeho likvidaci. Žalobce uvedl, že lidé z okruhu Roberta Kočarjana se třikrát pokusili o jeho zabití (v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že mělo jít o pokusy přejet jej automobilem). K odchodu ze země původu se rozhodl poté, co se dozvěděl o chystaném falešném obvinění svých synů a po fyzickém napadení ve stranickém sídle HKK.

Při doplňujícím pohovoru konaném dne 25.10. 2010 žalobce uvedl, že v době prvního pohovoru (28.12. 2006) byl současný prezident Arménie Serj Sarkisjan ministrem obrany, a proto všechny skutečnosti, které uvedl dříve, stále platí. V průběhu pohovoru byl žalobce žalovaným vyzván:

- aby sdělil, co hodlá prokázat jím předloženými dokumenty; žalobce následně popsal novinový článek, průkazky, doklady a další dokumenty (strana 4 a 9 napadeného rozhodnutí),

- aby zopakoval potíže, pro které se rozhodl opustit vlast; k tomu žalobce uvedl, že ho zastrášovali, několikrát na něho najeli autem, zbili ho příznivci R. Kočarjana, vyhrožovali jeho dětem, vysvětlil problémy s falšováním volebních lístků v roce 1998 i v roce 2003, k dotazu žalovaného, zda si někdy a někde stěžoval na případy napadení své osoby odpověděl, že nikoli, nemělo by to smysl, opět popsal jak na něho chtěli najet autem, zopakoval, že bylo vyhrožováno jeho dětem v rámci předvolební kampaně v roce 2003 ze strany příznivců R. Kočarjana, kteří chtěli vyhrát volby,

- aby vysvětlil, jak žil ve vlasti mezi únorem 2003, kdy byly předmětné volby a březnem 2004, kdy opustil vlast; žalobce vypověděl, že žil špatně, neměl a nemohl sehnat práci, prohráli volby, byl bez práce, občas pracoval jen brigádně,

- aby popsal program a cíle lidové strany Arménie (HŽK), organizační strukturu a svoji politickou činnost v rámci strany a současné postavení strany HŽK v Arménii; zopakoval své aktivity při volbách a v rámci předvolební kampaně,

- aby se opětovně vyjádřil k situaci se zfalšováním volebních lístků v roce 2003, aby upřesnil některé nejasnosti, jak sám reagoval na zjištěné nedostatky při volbách, zda tuto záležitost řešila centrální volební komise, jak probíhal a dopadl soud, dále aby se opětovně vyjádřil k tiskové konferenci, na níž upozornil na možnost falšování voleb, kdy naposledy byl proti němu podniknut fyzický útok,

- aby vysvětlil, proč o mezinárodní ochranu nepožádal ihned po svém vstupu na území ČR; žalobce uvedl, že si to představoval tak, že si bude prodlužovat pracovní vízum a potom požádá o trvalý pobyt, do Arménie se vrátit nemůže a ani nechce, neviděl v Arménii pro sebe a své děti žádnou budoucnost, proto byl azyl nejlepší varianta, rovněž potvrdil, že proti němu nebylo v Arménii vzneseno oficiální obvinění.

Obsah doplňujícího pohovoru je detailně popsán na straně 3 až 9 napadeného rozhodnutí, v podrobnostech na něj soud odkazuje.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii. Jedná se zejména o Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v Arménii za rok 2009 ze dne 11.3. 2010, Informaci MZV č.j. 122001/2010-LPTP k č.j. MV-98915-1/OAM-2010 ze dne 22.11. 2010 a aktuální informace ČTK o Arménii. Žalovaný dále ocitoval zprávy a informace, z nichž vycházel ve správním řízení předcházejícímu rozhodnutí ze dne 12.6. 2007 (citovány na straně 10 napadeného rozhodnutí). Dále jsou ve správním spise založeny důkazy předložené žalobcem a jejich překlad do českého jazyka. Žalobce se s uvedenými podklady pro vydání rozhodnutí seznámil dne 25.1. 2011, k jejich obsahu se nevyjádřil, ne žádal doplnění.

Soud k důkazu konstatoval řízení ve věci mezinárodní ochrany syna žalobce Artura Gasparyana, vedené zdejším soudem pod sp. zn. 32Az 9/2011, jehož ústní projednání následovalo po tomto jednání.

Žalobce odkázal na žalobu a její doplnění a dále uvedl, že předvídal, že se v Arménii k moci dostane Serj Sarkisjan, což se také stalo. Nyní je prezidentem republiky, a proto je jeho šance na návrat do vlasti nulová. Tehdy byl Serj Sarkisjan šéfem KGB a v té době nedokázal zajistit bezpečnost parlamentu. Prezidentské volby v březnu 2009, v nichž se Serj Sarkisjan stal prezidentem na dalších 5 let, byly opět zfalšované, mnoho lidí zemřelo. Vyloučil svůj návrat do vlasti, protože by se tam nemohl volně pohybovat, je členem opoziční HŽK. K dotazu soudu uvedl, že tato strana má ve vládě maximálně 3-4 poslance. Setrval na zrušení napadeného rozhodnutí, náklady řízení nežádal.

Pověřený pracovník žalovaného odkázal na vyjádření k žalobě a setrval na správnosti napadeného rozhodnutí. Náklady řízení nežádal.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba n e n í d ů v o d n á.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27.5. 2009, č.j. 56 Az 143/2008-74 bylo zrušeno původní rozhodnutí žalovaného ze dne 12.6. 2007 pouze ve výroku o neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Ohledně výroku o neudělení azylu žalobci dle § 12 zákona o azylu bylo tedy pravomocně rozhodnuto a tato skutečnost brání opětovnému projednání (§ 159a odst. 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění za použití § 64 s. ř. s.).

Žalovaný v nově vedeném správním řízení kompletně zhodnotil výpovědi žalobce, doplnil důkazní řízení v souladu se závaznými pokyny Krajského soudu v Brně i Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by žalovaného vedly ke změně názoru ohledně důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, proto v tomto rozsahu odkázal na své původní rozhodnutí.

Přestože napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona o azylu a rovněž žalobou je z „procení opatrnosti“ napadán i výrok o neudělení azylu žalobci

dle § 12 zákona o azylu, soud se s odkazem na výše uvedené již otázkou neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu nezabýval.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

K doplňkové ochraně soud uvádí, že jejím smyslem a účelem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. I když se doplňková ochrana vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k jiným skutečnostem nastávajícím v jiném čase než v případě aplikace institutu azylu, jsou i při rozhodování o udělení či neudělení doplňkové ochrany rozhodující především tvrzení samotného žadatele, z nichž je třeba vycházet.

Žalovaný při opětovném posuzování, zda žalobce splňuje důvody k udělení doplňkové ochrany vycházel jak z jeho výpovědí (doplněných o pohovor ze dne 25.10. 2010), tak i z informací, které si v nově vedeném řízení k případu žalobce a

objasnění aktuální situace v zemi původu žalobce obstaral (citovány výše) a z listinných důkazů předložených žalobcem, přeložených do českého jazyka.

Soud poznamenává, že z bohaté judikatury soudů vyplývá, že pro posouzení doplňkové ochrany (dříve překážky vycestování dle § 91 zákona o azylu) je rozhodující aktuální situace v zemi původu žalobce na rozdíl od posuzování důvodů pro udělení azylu dle § 12, které se váží k situaci bezprostředně následující po odchodu ze země původu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7. 2007, č.j. 2 Azs 30/2007 a ze dne 3.3. 2004, č.j. 2 Azs 12/2004, dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce dovozuje, že splňuje podmínky minimálně pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu ze skutečnosti, že současným prezidentem Arménie je Serj Sarkisjan, tedy osoba, která dříve zastávala funkci ministra obrany a nyní je v daleko mocensky exponovanější pozici, což obavy žalobce dále prohlubuje. Vytýká žalovanému, že v tomto směru nezajistil důkazy o situaci v zemi jeho původu ve vztahu k postihování politických oponentů vládnoucího prezidenta a jeho garnitury.

Soud po provedeném přezkumném řízení dospěl k závěru, že žalovaný pro rozhodnutí o doplňkové ochraně shromáždil aktuální informace o zemi původu žalobce a tyto konfrontoval s azylovým příběhem předneseným žalobcem. Na rozdíl od tvrzení žalobce o pronásledování členů HŽK žalovaný s odkazem na zprávu MZV ČR ze dne 22.11. 2010 (č.j. uvedeno výše) zjistil, že Arménská lidová strana (HŽK) je malou politickou stranou, ve skutečnosti má asi 600 členů a podle výsledků parlamentních voleb v roce 2007 získala jen 1,68% bez zisku jediného mandátu v arménském parlamentu (naproti tomu žalobce odhadoval, že má 3 až 4 poslance). Současný politický vliv a význam této strany je rovněž malý. Z této informace dále vyplývá, že žádný z členů strany HŽK nebyl za své politické přesvědčení pronásledován nebo vězněn. Žalobce kromě vyslovených obav nepředložil žádný důkaz o opaku. Ve své vlasti nebyl z ničeho obviněn, neprokázal, že by bylo vzneseno oficiální obvinění vůči jeho synům z údajného únosu syna jednoho z opozičních politiků a nepředložil žádný důkaz, z něhož by bylo možné na relevantnost jeho obav usuzovat.

Soud nepřisvědčil žalobní námitce stran pochybení žalovaného při hodnocení důkazů předložených žalobcem. Žalovaný doplnil správní řízení o vyčerpávající výpověď žalobce k jím předloženým důkazům, zajistil jejich překlad a vyvodil z nich závěr. Z něho vyplývá, že uvedené důkazy potvrzují, že žalobce byl členem strany HŽK, podílel se na přípravě volební kampaně, pracoval v místní volební komisi, byl politicky aktivní na místní úrovni. Jak však uvedl žalovaný, jedná se o skutečnosti, které nebyly zpochybněny ani v rozhodnutí žalovaného ze dne 12.6. 2007. Kromě aktivní politické činnosti žalobce pro stranu HŽK na místní úrovni v letech 1998 až 2003 uvedené důkazy nedokládají skutečnosti relevantní pro úvahu o nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu.

V kontextu celé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nelze totiž přehlédnout základní pohnutku, proč žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR požádal. Původně přicestoval do ČR za prací, měl pracovní vízum a pracoval by

zřejmě legálně dále, pokud by firma nezkrachovala a on se tím nedostal do potíží s další legalizací svého pobytu na území ČR (zánik platnosti pracovního povolení, ztráta cestovního dokladu). Zatímco první syn žalobce odcetoval zpět do Arménie za účelem obstarání si svých dokladů, i druhý syn žalobce-Artur se nakrátko vrátil do Arménie, aby si vyřídil své osobní záležitosti, žalobce nadále setrval na území ČR, a to nelegálně. O mezinárodní ochranu požádal až po více jak 6 měsících nelegálního pobytu zde a až poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění a byl by jinak nucen opustit území ČR. K dotazu žalovaného při doplňujícím pohovoru ze dne 25.10. 2010, proč o mezinárodní ochranu nepožádal ihned po svém vstupu na území ČR, jak by se v případě tvrzeného pronásledování a obav v zemi původu dalo očekávat, žalobce vysvětlil a potvrdil svou představu, tedy, že si bude opakovaně prodlužovat pracovní vízum a potom požádá o trvalý pobyt v ČR. Tato představa žalobce se však zkomplikovala v okamžiku, kdy jeho zaměstnavatel v ČR zkrachoval a žalobce se ocitl bez práce a bez dokladů. A tehdy, dokonce po více jak půlročním nelegálním pobytu v ČR, přichází se svým azylovým příběhem.

Soud nepřisvědčil žalobní námitce o opakovaném pochybení žalovaného v tom smyslu, že žalobce neseznámil ani nekonfrontoval s výpovědí jeho syna A. a rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Soud připouští, že žalovaný v rámci pokračování ve správním řízení, kdy se žalobcem provedl dne 25.10. 2010 velmi obsáhlý a podrobný doplňující pohovor, výslovně žalobce neseznámil s obsahem výpovědi jeho syna A.. Tato však je součástí správního spisu. Soud vyhodnotil, že tato námitka nemohla mít na správnost a zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí vliv. Ani v případě syna žalobce nezazněly takové skutečnosti, které by odůvodňovaly úvahy o naplnění zákonných podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Navíc nelze přehlédnout, že se jedná o rodinnou vazbu mezi otcem a zletilým synem, přičemž otcí byla s ohledem na úzké vazby a stejné místo pobytu v ČR v době řízení o mezinárodní ochranu jistě známa skutečnost o bezproblémovém vycestování jeho syna Artura do Arménie na dobu asi jednoho měsíce a jeho opětovném bezproblémovém návratu do ČR. Namítanou nepřezkoumatelnost této části rozhodnutí proto soud neshledal.

V řízení nebylo dle názoru soudu prokázáno, že by v případě návratu žalobci hrozilo skutečné nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V Arménii v současné době neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§14a odst. 2 zák. o azylu). Žalobcem uváděné obavy z postihu ze strany současného prezidenta Serje Sarkisjana považuje soud za nadhodnocené jednak vzhledem k době, kdy žalobce měl uváděné potíže ve vlasti (rok 1998, 2003) jako řadový člen HŽK, i vzhledem k malému politickému vlivu této opoziční strany v politickém systému Arménie. Důkazní břemeno k uváděné obavě leží na žalobci a ten žádné důkazy ve smyslu postihování politických oponentů ze strany vládnoucího prezidenta nepředložil. V této souvislosti je třeba připomenout i to, že vůči žalobci nebylo vzneseno žádné obvinění ze strany státních orgánů Arménie, žalobce nedoložil, že by se o jeho osobu v zemi původu státní orgány zajímaly (i po jeho vycestování až dosud), či mu neumožnily svobodné opuštění vlasti. Jeho obava, že by nyní, s takovým časovým odstupem mohl mít pro své dřívější aktivity potíže, se

jeví jako nereálná. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) nebyly v případě žalobce zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. S učiněnými závěry žalovaného se soud ztotožňuje.

Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, doplnil správní řízení tak jak k tomu byl vázán zrušujícím rozsudkem Krajského soudu v Brně a soud konstatuje, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání tohoto rozhodnutí. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 26. ledna 2012

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně